

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

Cím:

Vajda János

Forrás:

Magyar Főváros

Bp.

(Hely)

1942 VIII 20.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

92

Hely

Vajda János

Idő

"1942"

Személy

Közp. nyomt. XX. cs. 23. sz.

PESTI KRÓNIKA

16 Vajda János

Szabó Endre feljegyzései:

Szűk körülmények közt élt Vajda János mindig. De azért soha egy panaszos szavát nem lehetett hallani. A szegénysége miatt háborgott is, legfeljebb csak magában. A szegénysége azért annyira nem volt titok, hogy előbb Csáky, majd Wlassics miniszterek is igyekeztek rajta segíteni. Kapott kétezer forint évi segélyt, amelyet évnegyedes részletekben adtak ki neki, mert az egészet egyszerre kezébe adni az öreg gyerekeknek: veszedelmes lett volna annyiban, hogy nem tudván bánni a pénzzel, iziben elköltötte volna az egész évre szóló summát.

Feljegyezni való, hogy mikor tudták vele, hogy ezt a segélyt megkapja, szinte megdöb-

bent és elérékenyült:

— No, én nagyon csalódtam. Hiszen én azt hittem, hogy az egész világ gazember; hát most látom, hogy nem.

*

A Dunaparton sétálgat Vajda János és csöndesen szivarozgat. Este volt. A budai oldal az ezer meg ezer lámpafénytől olyan, mint a csillagos ég. Mélázgatva nézegeti ezt Vajda, mikor elébe toppan egy ifjú úr és megszólítja:

— Kérek szépen egy kis tüzet — és mindjárt oda is tartja a cigarettáját a Vajda szivarjához, hogy rágyújtson.

No, fellebben erre a Vajda hangja:

— Mit? hát nem látja, hogy mennyi temérdek ember jár-kelet, hogy mennyi szivarozik: hát éppen engem

tud kiválasztani, hogy megmaceráljon? Hát már az utcán sincs az ember biztonságban? Ez rettenetes.

Azzal odanyomja a szivarját az ifjú úr markába, és mint sebzett oroszán elvegyül a tömegben, meg sem állván nagy haragjában hazáig.

*

Nagyon szeretett Vajda színházba járni s egészen ellágyult, ha szabadjegyet kérve, azt mindig megkapta. Bemegy egyszer a Nemzeti Színházba, letelepszik, hallgatja az előadást, hát egyszer csak megüti a fülét valami kegyetlen rossz magyarságú szó. Mintha petárdát robbantottak volna föl alatta. Felugrik és mérgesen tohol kifelé.

— Mi baj, Vajda úr? — kérdi egy sarokszéken ülő ismerőse.

— Olyan ostoba szót hallottam, hogy megütné a guta, ha ki nem szaladnék, — válaszolt

remegő ajakkal Vajda és sebtén ott hagyta az előadást.

9086